

det, han nu ønsker at fremkomme med. Heri ligger endvidere indirekte, at naar det ny, en Part vil fremføre, ikke er af den Art, at det vilde give Grund til Udsættelse, kan det ikke afvises som for sent fremkommet.

I Paragrafens 2det Stykke foreskrives paa tilsvarende Maade, at en Part ikke maa fremkomme med Beviser, paa hvis Fremkomst han ej har forberedt Modparten behørig, medmindre Retten finder saadan Undladelse undskyldelig og derfor vil tillade Udsættelse.

Da saadan Udsættelse af en begyndt Domforhandling i Reglen vil medføre større eller mindre Ulempe, bør Retten ikke give de fornævnte Tilladelser uden vægtig Grund, hvortil hører ikke blot, at vedkommende Part har en god Undskyldning for ikke at være fremkommen dermed tidligere, men ogsaa, at det ny, han vil fremføre, skønnes at kunne faa en ikke uvæsentlig Indflydelse paa Sagens Udfald. Det tidligere Forslag gik endog saa vidt, at det helt afskar Adgang til Udsættelse under Bevisførelsen, medmindre da Vidner eller Syns- og Skønsmænd nægtede at svare. Paa det overdrevent strenge i denne Regel bødedes der imidlertid noget ved Forslagets Regler om Genoptagelse (jfr. Motiverne S. 22 og 95—96).

At Retten ikke i Embeds Medfør skal paase, at den mundtlige Forhandling ligger inden for Skriftvekslingens Rammer, følger af § 104.

§ 219.

Til at give Sagsøgte Ordet først vil der f. Eks. kunne være Grund, naar hele Sagsøgerens Fremstilling af Fakta i og for sig indrømmes som rigtig, men Sagsøgte støtter en Indsigelse paa et Faktum, der skal være indtraadt senere, saaledes at hele Sagen i Virkeligheden drejer sig om Eksistensen eller Betydningen af dette Faktum.

§ 220.

Med de i 2det Stykke indeholdte Regler om Rettens Beføjelse til at slutte Forhandlingerne kan, foruden § 94, jævnføres de i § 88 indeholdte Regler om Formandens Myndighed til at lede Forhandlingen i dens Enkeltheder.

Man har ikke fundet tilstrækkelig Grund til at fastslaa lovbestemte Grænser for Forhandlingens Udstrækning; alt er i saa Henseende overladt til Rettens Skøn over det enkelte Tilfælde. Det kan dog antages, at Forhandlingen normalt ligesom i nugældende Højesteretsprocedure ikke vil komme til at strække sig ud over Duplik.

Fra Reglen i 3die Stykke fremkommer en Undtagelse, naar Retten gør Brug af sin Beføjelse efter § 216, sidste Stykke, til at udsætte Domsforhandlingen delvis.

Med Hensyn til sidste Stykke henvises til de oven for ved §§ 90—92 gjorte Bemærkninger om Dommernes Spørgsmaalsret. Reglen maa i Kraft af §§ 185 og 193, 3die Stykke, jfr. § 158, ogsaa kunne anvendes paa afhørte Syns- eller Skønsmænd og Parter.

I Forbindelse med denne Paragrafs Regler om Domsforhandlingen kan mærkes § 334, 3die Stykke, hvorefter Paastand om Afkortning af den sædvanlige Fuldbyr-delsesfrist maa fremsættes senest under den mundtlige Domsforhandling, jfr. endvidere § 35.

§§ 222—225.

Angaaende disse Paragrafer i Almindelighed henvises til de oven for under dette Kap. umiddelbart foran § 200 gjorte Bemærkninger.

Den her hjemlede Genoptagelsesadgang maa ogsaa kunne anvendes af Sagsøgeren med Hensyn til Modfordringer, for hvilke Sagsøgte har faaet Dom i Henhold til § 203, 2det Stykke.

Kapitel XIX.

Intervention og Tilstævning af Trediemand ved Landsretterne i første Instans.

Dette Kapitel svarer i det hele til det tidligere Forslags 5te Afsnit. Dog er der foretaget en Del redaktionelle og nogle reelle Ændringer, af hvilke sidste særlig følgende skulle fremhæves:

Den ubetingede Ret, der i det tidligere Forslags § 364 og § 370 indrømmedes den, hvis Intervention afvistes, til at forlange Hovedsagen udsat, medens han paaklagde Afvisningskendelsen for højere Ret, er ikke optaget her. Det synes nemlig meget betænkeligt, saaledes at give en hvilken som helst Trediemand, hvis Interventionsforsøg mulig er blottet for al Berettigelse, Adgang til at forlange den mellem to andre Personer verserende, ham maaske i Virkeligheden uvedkommende Sag udsat. Paa den anden Side kan man formentlig rolig gaa ud fra, at, hvor Spørgsmaalet: Afvisning eller Ikke-Afvisning af Interventionen er tvivlsomt, saa at man ikke kan være sikker paa, om Afvisningen vil blive godkendt af højere Ret, ville Parterne eller Landsretten af sig